

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ БАЩАТА

chitanka.info

Над Айрънвил полека-лека започваше да се смрачава. Много обичах точно тези мигове, преди по небето да започнат да изгряват бавно, една по една, яркобелите звезди, каквито могат да се видят само в такъв планински град, закътан в дълбоката провинция на Южна Дакота. Точно тогава винаги излизах от дома си и тръгнах по улиците, без да обръщам внимание на никого: нито на профучаващите покрай мен автомобили, нито на минувачите, нито дори на дрогираните хлапета, които вече ми изглеждаха като част от пейзажа. Просто вървах и се опитвах да изчистя съзнанието си максимално, до краен предел, така, че вътре да не остане нито една излишна мисъл освен онази, която все още, дори и след толкова време, продължаваше да не ми дава покой дори и насън и все още ме караше да се будя през нощта, облян в ледена пот. Онази, заради която понякога връзвах ръцете си и слагах черна кърпа на очите си, преди да заспя, понеже не бях сигурен какво мога да направя в съня си. Онази, която съвсем скоро (сигурен съм в това) щеше да изчезне.

И тази вечер не виждах причина да изменя на ритуала си, затова облякох изтъркано кожено яке и протрити на коленете дънки, за да не бия на очи, връзвах косата си на опашка и излязох навън. По улиците се разхождаше мрачен и хладен вятър. Чудесно, тъкмо щях да си имам компания. Тръгнах, без да знам накъде ще ме отведат краката. Опитах се да се „изключа“ по някакъв начин, за да не чувам какво бърбят хората покрай които минавах. Честно казано, ми беше доста трудно, понеже цял град говореше за последното, засега девето убийство, накарало всички (освен мен) да заключват вечер вратите на къщите си с по десетина ключалки и катинари. Постоянно дочувах едно и също име — Сколети, Сколети, Сколети... Да бе, как иначе: та нали Сколети бе босът на този град, нали нищо не ставаше без негово разрешение, дори шерифът му звънеше на мобилния телефон, преди да отиде до тоалетна, нали Сколети бе този, който не се влияеше от никого и нищо, за да извърши това, което си беше наумил... А сега някой бавно, но сигурно избиваше най-верните му хора един по един.

И, да ви кажа, убийствата бяха много странни. Отначало полицията си мислеше, че в случая става дума за някаква гангстерска война от доста сериозен калибър. Само че, доколкото знам, гангстерите обикновено правят на решето съперниците си с куршуми 45-и калибър, хвърлят ги с бетонени ботуши в реката или пък им

прерязват гърлата с бръснач. Въобще има някаква показност. Тук обаче такава липсваше... за сметка на мистериозността. Първото убийство (тогава всъщност никой не знаеше, че става дума за убийство) бе на личния бодигард на Сколети. Някой, както се оказа впоследствие, му бе пуснал доста силен волтаж електричество през сърдечния стимулатор. Или поне до такова заключение стигна съдебния лекар след аутопсията. Двама от братовчедите на Сколети пък умряха, понеже кръвоносните им съдове се бяха... свили. Няма как да ви го опиша по друг начин. Лекарите се кръстеха и повтаряха, че подобно нещо не са виждали нито веднъж в практиките си. Представете си вена или артерия с размерите на игла за шиене... Не е чудно, че шайката на Сколети беше бутнала на акъл. А неизвестният продължаваше да ги избива един по един. При това убиецът проявяваше невероятна изобретателност. Предпоследната жертва, говореха слуховете (и, честно да ви кажа, всички им вярваха!), била намерена в леглото си, кротко заспала, без никакви следи от насилие. В общи линии всичко изглеждало нормално, само дето някак си ръцете и краката му били разменили мястото си. Не, не ме разбирайте погрешно, не че някой му ги е бил отрязал и сменил — сякаш Господ така го е бил създал! Аутопсията открила, че всички сухожилия и мускули са били там, където трябва... само че не точно на тези органи.

Е, ако става въпрос за палмата на първенството, тя определено се държеше от 24-годишния син на Сколети — последната жертва, открита вчера в тоалетната на кръчмата „Виолетовото псе“ в едно от гетата на Айрънвил. Полицията общо взето написа в доклада си глупости — че младежът кротко си пикаел, когато изведнъж от задната врата на кенефа се появил някакъв психопат, който изстрелял в пениса му един-два куршума и след това се изпарил като дим. Хм. Ако това наистина отговаряше на истината, то куршумите трябва да са били поне десетина, и то калибър 800 (ако такъв съществуваше). От члена на Сколети-младши не бе останало нищо, освен няколко вени, полюшващи се по вътрешната страна на бедрата му. Сякаш някой бе натикал в оная му работа около кило пластичен експлозив С-4 и бе драснал клечката.

Не че някой плачеше за бандата на Сколети. Както вече ви казах, шефът им бе абсолютен боклук, за когото никой не би дал и пукнат цент. Останалите деветима (всички вече покойници, за щастие) се

забавляваха, като от време на време правеха пиянски побоища по кръчмите — или във „Виолетовото псе“, която им бе любимата, или в „Седмата чаша“. Понякога, когато им писнеше да натъртват кокалчетата на юмруците си, вместо боксове те грабваха „Узи“-тата, а вместо бейзболните бухалки — ония си работи, и тръгваха на лов за „прясно месо“ (така му казваха). В Айрънвил едва ли бе останала девойка, който да не мине под ножа на бандата на Сколети. Никой вече не се учудваше, когато прочетеше в сутрешния вестник, докато си пие кафето, че еди-коя си се самоубила, след като била изнасилена от „неизвестен извършител“. Неизвестен — дръжки! Всички знаеха, че някой от изродите на Сколети пак е решил да се прави на Казанова, но вече ви казах — шерифът Мартинес се боеше панически от боса и едва ли щеше да се приближи до него на по-малко от десет километра, та дори и Сколети да бе запечатан в оловен саркофаг с петметрови стени.

Така си вървеше животът в Айрънвил — прилично спокоен, но под повърхността — жужащ като гнездо на оси... или съскащ като змиарник. Централните вестници и телевизии нищо не подозираха и затова почти всякога ни заобикаляха в новините си. Така поне беше досега. Докато не започна странната и ненормална серия убийства.

Тоест, докато нерезите на Сколети не изнасиха и убиха дъщеря ми.

Ето и сега. Когато говоря за това, цялото ми сърце се свива като орех, мускулите ми започват да треперят неудържимо, а върху главата ми пада червена като кръв гумена ципа, която няма пробиване. Затова всяка вечер се разхождам под огромните звезди, които винаги като малък ми напомняха за плачещи очи, приказвам си с вятъра, който също като мен е излязъл, за да се поразее малко от налегналите го мрачни мисли, оставям се на краката си да ме носят където си искат... само и само за да не виждам тялото на дъщеря си, проснато като безполезен парцал върху сметището на Айрънвил.

А някога (*добре де, докато беше жива*) я гледах като писано яйце. Не давах и косъм да падне от главата ѝ. Заради нея се научих на много неща — да готвя превъзходно, да разказвам приказки за лека нощ, да поемам крехката ѝ ръка в своята, без да се притеснявам, че може да я смажа... да бъда добър родител, с две думи.

Трябваше. Жена ми ни напусна, когато Мариан бе на две години, и забягна нанякъде с бившия си съпруг — мазен и разплут рокер,

който на всичкото отгоре беше и кривоглед. Последното, което чух за нея, че е станала проститутка в Лос Анджелис, а възлюбеният ѝ умрял от цироза. Бог забавя, но не забравя. Както и да е. Дватама с дъщеря ми бързо се научихме да се справяме с живота. Израсна пред очите ми. Постепенно стана истинска красавица — косата ѝ бе гарвановочерна, очите ѝ бяха тъмни и дълбоки като езерата в Канада, край които някога баща ми ме бе водил, а по тялото ѝ нямаше нищо излишно. Вече си представях как, щом стане на 16–18 години, ще събира мъжете около себе си на тълпи.

Да, ама не. Не ѝ било писано. Два дни преди 14-ия си рожден ден (ние с нея бяхме родени на една и съща дата — 31 октомври срещу 1 ноември, или Халоуийн) тя поиска да излезе с приятелките си из града. Разреших ѝ — а и защо не? Все още не виждах никаква причина да се притеснявам за нея; та тя беше още на 13 години (нищо, че изглеждаше прекрасно като двадесетгодишна) и нямаше защо да се тревожа, че някой ден може да се доведе с венчална халка на пръста и да ме изостави така, както някога бе постъпила и майка ѝ. Целунах я, пожелах ѝ да се пази и я изпратих до вратата на скромната ни къща. Следващият път, когато я видях, бе захвърлена като непотребна играчка на края на сметището. Късата ѝ рокличка бе запретната до кръста ѝ, така че великолепните ѝ крака (същите като на майка ѝ) се показваха в целия си блясък, само че бяха опръскани с кръв. Блузката ѝ висеше разкъсана на един от клоните на близко дърво. Тъмните ѝ очи бяха широко отворени и в тях се четеше неописуем ужас. А вратът ѝ бе изкривен под такъв ъгъл, че дори и да не забележи жълтата лента с надпис „Не преминавай! Полиция“, човек веднага би разбрал, че това красиво момиче никога повече няма да събира мъжките погледи върху себе си.

Нямаше начин да не разберем кой бе сторил това. Всички знаеха... и всички си траеха. И как — нали ако само някой бе продумал, Сколети и главорезите му щяха да си направят руска салата от мозъка му. Следствието приключи „поради липса на улики“; как да не приключи, след като с очите си видях как едно от ченгетата, което всяка вечер играеше покер със Сколети-младши, внимателно прибра пръстена му, лежащ на няма и метър от моята дъщеря, от земята, за да му го предаде довечера.

Тогава бях на път да превъртя. Не знам дали някога сте изпитвали подобен стрес; ако не — не ви го и пожелавам. Усещах гласове, които се въртяха безплатно в главата ми и ми нашепваха думи за мъст, кръв и смърт. Чувствах имагинерни пръсти, които галеха страните ми, докато плачех (тогава плаках цяла седмица, без почти да спра); казвах си: „Това е Мариан“, отварях очи и наистина я виждах пред себе си, такава, каквато винаги щях да я запомня, и протягах ръка към нея, обаче в следващия момент лицето ѝ се променяше и пред мен заставаше някой от главорезите на Сколети и аз започвах да крещя. Понякога се улавях, че си мисля дали да не сложа край на живота си. Яростта ми обаче бе толкова голяма, че няхах сили да вдигна ръка срещу себе си, когато имах доста хора за убиване.

Приблизително седмица след убийството на Мариан (тогава вече и сълзите ми започваха полека-лека да спират) разбрах, че в съзнанието ми нещо се е променило. Дори си спомням и първия случай, когато схванах, че мога да върша... странни неща, да речем. Помня, че седях в кварталната кръчма и порках яко „Джак Даниълс“. Забравих да ви спомена, че след този случай пиех като за последно. Някъде след десетата или петнадесетата чаша барманът отказа да ми сервира повече. Ядосах му се, втрених се в бутилките на бара и сякаш със силата на волята си пожелах чашата ми да е пълна. Тогава пред очите ми течността в една от бутилките намаля, а чашата ми се напълни. Барманът зяпна, аз, между другото — също. На бърза ръка изгълтах кехлибарената напитка, хвърлих една банкнота на омазания бар-плот и си тръгнах.

Не, не беше телекинеза. След това прочетох доста книги и разбрах, че е нещо различно. Например, не можех да местя хора или предмети със силата на волята си. Не владеех и изкуството да се премествам мигновено някъде. Просто... Просто можех да виждам и минавам през стени (и хора), можех да спирам или да забавям процеси като кипенето на водата или течението на реките, можех и да предусещам някои неща... Абе, с две думи, шантава работа. Не знам дали това стана от шока, който бях преживял, или в полусънно-полупияно състояние се бях примолвил на дявола и бях сключил сделка с него... не знам. Резултатът обаче бе налице.

В интерес на истината, трябва да призная, че твърде късно се сетих как бих могъл да използвам новите си умения. След това пък

изгубих още една ценна седмица в притеснения дали да го направя, как да го направя и какво да говоря, ако ме хванат. Накрая обаче плюх на всичко и се заех за работа.

Сега девет от десетте ми врагове са мъртви. Използвах въображението си по най-дяволския начин, по който можех. Никак не ми беше трудно, понеже и преди го бях използвал, само че за да си припомням отново и отново гледката на дъщеря ми, лежаща в калта, използвана и небрежно захвърлена... Сега обаче яростта придаваше нови сили на изобретателността ми. Останалото ви е известно от криминалните хроники на вестниците.

Бавно крачех по 76-а улица. С някой далечен ъгъл на съзнанието си усещах, че по бузите ми се стичаха сълзи, но не правех никакви опити да ги прикривам. Не и днес. Утре вече щеше да ми се наложи да крия всяка проява на емоция, чувство, изненада, уплаха и т.н. Днес обаче имах работа за вършене. Днес беше ред на самия Сколети.

Не знаех как ще успея да се добера до него. Вероятно след като 9/10 от змиарника му бе избит, той се бе оградил с един куп бодигардове, наемни убийци, „барети“, охранителни системи и какво ли още не. Не ми пукаше. Досега винаги бях успявал, ще успея и тази вечер. Не че бях правил каквито и да било планове; никога не действах по този начин. В крайна сметка все пак бях артист, човек на изкуството! А все пак до известна степен разчитах и на късмета си. Дано точно днес не бе решил да ме предава.

Потънал в размисли, не усетих как стигнах до огромната вила на Сколети. Както и очаквах, върху оградата, опасваща цялата чудовищно голяма постройка, бяха сложени чисто нови професионални видеокамери. Отвътре пък се чуваха предпазливи човешки гласове и лай на кучета — питбули и ротвайлери, ако съдех по тембъра. Усмихнах се накриво. Така или иначе нямаше да ме спрат. Сигурен бях в това.

Време беше да се залавям за работа. Съсредоточих се и се издигнах във въздуха. Не, не е съвсем точно — по-скоро не тялото, а мисълта ми се издигна; нали ви казах, че не съм Супермен и не мога да летя. Обиколих с онези си очи камерите и им изпратих силен тласък със съзнанието си. Представях си, че ги удрям с безплътните си ръце. Червените лампички върху камерите една по една угаснаха.

Представях си каква паника настъпваше точно в този миг вътре при наблюдателите и се ухилих. След това се върнах при тялото си.

Горе-долу по същия начин се справих и с кучетата, и с пазачите, и с охраната, и с малцината „приятели“ (хе-хе, какви приятели?...) на дебелия, които бяха в къщата. Естествено, мисълта, която свърши работа, бе по-различна (все пак това бяха живи същества), но принципът на действие бе един и същ. Крайният резултат бе, че най-спокойно влязох в дома на Сколети, сякаш лично самият той ме бе поканил на гости. Не ми беше трудно да открия стаята му — просто трябваше да следвам миризмата на кочина, която се носеше като тънка нишка из огромната вила. Когато стигнах до вратата, дочух как Сколети бясно се дере по радиостанцията:

— Пост 1! Пост 2! Къде сте бе, мътните ви взели?

— Не се хаби излишно, Сколети — обадох се спокойно аз зад вратата.

— Кой си ти?! Кой си ти, бе???

Усещах как вече истерията е на път да го завладее изцяло.

— Никой — отвърнах аз и минах през вратата. Сколети се опули, сякаш бе видял теле с три глави. Вътре в стаята бе страхотен безпорядък. Самият стопанин на огромния дом лежеше (той не можеше просто да седи заради огромния си търбух). Ключките гласяха, че заради тлъстините си е станал импотентен; той всячески се мъчеше да ги опровергае и затова се грижеше около него и нерезите му постоянно да има по една-две девойки. Представих си как моята дъщеря е била в тази кочина, как десет — а може би и повече — души са ѝ се изреждали и в цялото ми тяло ми пламна луда омраза. — Аз съм никой. За повечето хора означавам нещо, но за теб съм просто никой. Ти не си човек. Ти си свиня и затова ще умреш като свиня.

— Почакай малко! Нека се разберем като хората — замънка Сколети, опитвайки се да се изправи на крака. Усещах как мъти нещо, но не успях да разбера какво точно, докато не извади изпод възглавниците на дивана един „Колт“, 45-и калибър, и не изпразни барабана му по мен. Естествено, не помръднах от мястото си — нямаше и за какво. Тежките оловни куршуми минаха през тялото ми, без да му сторят нищо. Майтап работа — просто въпрос на концентрация. Ухилих се — за трети път този ден. А не се бях смял от онази вечер...

— Грешен опит, Сколети — започнах да се приближавам бавно към него аз. Той намръщи лице, като същевременно с това продължаваше да стои оцъклено от изумление. Ефектът бе доста комичен, да ви кажа честно. — Я ми кажи, сънуваш ли кошмари?

— Ъ?

— Сънуваш ли кошмари, питам! Въобще сънуваш ли нещо?

— Ъ-ъ-ъ, да...

— Тогава след малко за теб започва последният от тях — ама този път наяве. — Докато той отчаяно се мъчеше да наподобява мозъчна дейност, бръкнах в джоба си и извадих последната снимка на Мариан. Беше изпомачкана, понеже вече две години я мъкнех постоянно със себе си, но все още поразителната ѝ хубост не можеше да не бъде забелязана. — Я ми кажи, познаваш ли това момиче?

Лицето му стана аленочервено. За момент си помислих, че ще получи инфаркт и ще ми отнеме радостта от отмъщението. Да, ама не. Оживя. Такива като него лесно не мрат.

— Да, Сколети. 30 октомври, преди две години, най-вероятно тук, в тази клоака. Колко бяхте — десет? Двадесет? Съдебният лекар каза, че влагалището ѝ е било толкова разкъсано, че се е наложило едва ли не да го събира парче по парче преди погребението. Колко нереза бяхте? Или не си ги броил? Или въобще си гледал без всякакъв интерес, понеже вече не ти става и не можеш да се възползваш?

Докато говорех, сълзите ми отново бликнаха. Оставих ги да текат. Докато не ми пречеха да виждам последните мигове на гадината, станала причина никога да не стана дядо, нямаше проблем.

Сколети пребледня.

— А, спомни ли си? Значи все пак нещо е минало покрай мазния ти поглед и е влязло в затлъстелия ти мозък. Похвално. Знаеш ли, ако не ми се налагаше да те убия, може би от теб щеше да излезе нещо. Сега вече обаче е твърде късно.

Беше направо жалък. Зачудих се как хората в Айрънвил можеха да треперят от него, когато луксозната му тъмносиня лимузина обикаляше из улиците на градчето. Е, вярно, те не го бяха виждали така, както сега го виждах пред себе си аз.

— А сега, моля да ме извиниш, обаче ще прекъсна гласните ти струни, понеже ушите ми не са първа младост. Пък и по природа не съм жесток и не обичам да слушам писъци.

Протегнах *ръце*, така да се каже, към него. Той се опита да се дръпне, но безуспешно. Лявата ми *ръка* стисна езика му, докато дясната на бърза *ръка* се провря между сливиците и ларинкса му и скъса гласните му струни. Дръпнах се назад. Сколети се опита да изпищи, но от гърлото му излезе едва доловим хрип... вероятно като този, който последен е излетял от тялото на умиращата ми дъщеря.

След това парализирах мускулите му. Не ми се искаше да се надбягвам с него из цялата проклета къща, която кажи-речи бе голяма колкото Белия дом. Трябваше да го видите, когато се опита да хукне нанякъде — под кожата му сякаш беше се напъхало цяло гнездо на змии, които безпомощно се гърчеха, но не можеха да помръднат огромното туловище.

Спрях за миг и го погледнах право в очите.

— Помисли си за това, Сколети, ако съвсем случайно гнусната ти душа някой ден се прероди и отново станеш подобно леке. Кълна се, ще те открия и тогава.

Той се опита да измучи нещо. Безуспешно.

Бавно промуших *ръце* през черепа му. Както и очаквах — много, ама много малко мозък. С ужасяваща дори за самия мен мудност започнах да *късам* парче по парче от изроденото сиво вещество, обречено на вечно заточение в черепната кутия на бившия мафиотски бос. Очите на Сколети щяха да изхвъркнат през орбитите му. Зачудих се какво ли е да осъзнаваш, че полудяваш и се превръщаш в малоумно същество, но въпреки това да не можеш да кажеш нищо или да помръднеш поне с пръст. После обаче реших, че не се интересувам кой знае колко.

Когато *откъснах* и последното късче от мозъка на Сколети, от ъгълчето на устата му протече слюнка и той изведнъж клюмна на дивана. Интелектът му вече бе на нивото на осемседмичен ембрион. Отстъпих крачка назад, за да се полюбувам на нереза, заповядал да изнасят и убият Мариан, след което промуших *ръце* през гърдния му кош и с агонизираща наслада *разкъсах* сърцето му на две. Той издъхна, без дори да усети.

* * *

Оттогава изминаха повече от три месеца. Сравнително рядко използвам способностите си. Даже си мисля, че не след дълго те просто ще закърнеят в мен.

Никой не заподозря точно мен в убийствата, а май от полицията се чува, че щели да закриват делата заради липса на доказателства. На никого не му се занимава повече със Сколети и бандата му. Но това е може би, защото не полицейска дъщеря бе изнасилена.

Сега отново сънувам Мариан. В сънищата ми тя идва при мен, след като заспя, сяда на леглото до мен, усмихва ми се толкова нежно, че сълзите сами бликват от затворените ми очи, и започва да ме гали по бузата. Сега обаче страховете ми, че полудявам, ги няма. Сега и двамата с нея спим спокойно.

©, 2001, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.